

som vi ved, der faktisk er. Det er ud fra dette Udgangspunkt: at jeg ved, der er en saa stærk Modstand til Stede mod dette, saa hvis man krystalliserede alle sine Bestræbelser paa at fastholde Kravet om denne Myndighed, saa betød det, at der ikke kom noget ud af Forslaget — det er ud fra dette Udgangspunkt, at jeg siger: lad os forhandle om, at dette Raad faar den nødvendige Beføjelse, som det maa have. Jeg er vis paa, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vil kunne sige, at der er visse Ting, som det er rimeligt, at det kan træffe Bestemmelse om, men at de Spørgsmaal, som bør forelægges Rigsdagens Ting, ogsaa skal forelægges Rigsdagen efter Indstilling.

Det ærede Medlem Hr. Lange nævnte det Forslag fra hans Side, som var blevet nævnt i Forbindelse med Finansraadet, og karakteriserede det saaledes, at det tilsigtede kun at give dette Valutaraad Myndighed paa et bestemt Omraade og kun Myndighed til at gennemføre noget paa dette Omraade med Tilslutning af et Udvalg af begge Rigsdagens Ting. Det er jo ogsaa noget, man har tænkt paa før: under visse Forhold at tilvejebringe et Organ indenfor Rigsdagen, som kunde paa dennes Vegne træffe Afgørelse i visse Spørgsmaal, hvis der var en bestemt Enighed. Dette er jo en Form, som maaske kunde diskuteres. Men jeg tror ikke, at man nogen Sinde fik Rigsdagen til at gaa ind paa den Tanke, som det ærede Medlem den Gang havde, om, at Beslutninger af den Art, han tænkte paa, skulde kunne træffes paa den Maade, thi det var Beslutninger om Valutaafgift paa Vareindførsel. Jeg tror aldrig, man havde kunnet tænke sig Muligheden af, at Rigsdagen vilde overlade til nogen anden Myndighed end sin egen at paalægge Skatter eller Afgifter. Ingen Sinde i Krigens Tid kunde man tænke sig, at noget Nævn havde faaet en Skattemyndighedsret. Det tror jeg heller ikke, at den højtærede Statsminister har været inde paa med sit Forslag.

Se, saaledes kan den ene gaa videre i den ene Retning og den anden i den anden Retning. Men jeg tror, at vi, naar vi nu forhaabentlig snart faar Lovforslaget i Udvalg, saa nok skal kunne enes. I alt Fald er det klart, at den Nationalbankens absolutte Forpligtelse til at gennemføre Foranstaltningen vil der være saa stærk Stemning for i Udvalget ikke blot baaret oppe af Udtalelser her fra de tre Partiers Side men ogsaa styrket ved den Udtalelse, den højtærede Statsminister har fremført her i Dag, at man derigennem vil kunne

naa til, at Nationalbanken indser Nødvendigheden af at gaa ind herpaa og saa nævne eventuelt, hvad den, naar den paatager sig Forpligtelsen, i den Forbindelse maatte ønske.

Tillad mig til sidst at sige til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at i sin Slutningsbemærkning til Erhvervsministeren, hvor krænket han end var over Stemmens Barskhed, kom han længere bort fra sin sædvanlige Taleform, end han egentlig burde. Thi dette at sige: Det er jo altsaa det, denne stærke Regering kommer her og fortæller, at Nationalbanken har forlangt, at denne absolutte Forpligtelse ikke skal staa, det er det, denne Regering gør i Mod-sætning til andre; at sige dette er ikke nogen rigtig Karakteristik af, hvad der her foreligger. Thi det, der her foreligger, er, som det uimodsigelig rigtigt er sagt, dette, at der her foreligger en Forhandling med Nationalbanken, og i denne Forhandling har Nationalbanken erklæret sig villig til at bringe Ofre for sit eget Vedkommende. Det er jo ikke Spørgsmaalet om større eller mindre Ofre for Nationalbanken, som dikterer dens Stilling med Hensyn til Forbeholdet. Dens Ofre i Penge bliver jo ikke større, fordi den paatager sig Forpligtelsen. Det er altsaa en samfundsmæssig, bankmæssig Ængstelse overfor Mulighederne, der dikterer Banken dens Holdning, og denne kan kun overvindes paa een Maade, nemlig ved, at det bliver ganske klart for Nationalbanken, at Rigsdagen forstaar, at det, Nationalbanken gaar ind paa, er, at den anvender sine banktekniske Midler, hvis Rigsdagen ikke stiller noget andet i Stedet for. Jeg vil altid tage til Orde for, at Staten skal stille andre Ting ved Siden af for at hindre, at denne Kreditindskrænkningspolitik og banktekniske Politik kommer til at virke saa voldsomt. Men det er, tror jeg, kun dette, der mangler i, at man kan naa til Overenskomst fuldt ud. Derfor, ligesom det ærede Medlem Hr. N. Neergaard nok vil tilgive Statsministeren en og anden Vending, han har brugt, vil ogsaa Statsministeren nok tilgive det ærede Medlem en Vending, han har brugt, og saaledes kan vi forhaabentlig mødes i Udvalget med det Formaal, vi i denne Sal har og maa have: at naa til et Resultat for Landets Skyld, som vi dog alle tjener.

Erhvervsministeren (*Stanning*): Jeg maa tilstaa, at jeg var lige ved at blive imponeret, da jeg før hørte den megen Højtidelighed, som de ærede Medlemmer Hr. N. Neergaard og Hr. Lange lagde for